

USCA

POST

KONTAKTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE

Redactie: A. van Herk Tel. 030-881741
Livingstonelaan 249 - 3526 HG Utrecht
Maart 1988 ISSN 0922-0089 Nummer 38

NIEUW: DE BOEKENHOEK

Als nieuwe service aan onze leden willen wij voortaan twee of drie keer per jaar een overzicht publiceren van nieuwe literatuur op ons verzamelgebied.

De daarin genoemde werken kunt U bestellen door storting van het erbij vermelde bedrag op postbankrekening 905233 t.n.v. de heer R. P. Lourens te Oude Wetering, onder vermelding van de gewenste titel(s).

Voor boeken, die uit het buitenland moeten komen, kunnen de prijzen door koersschommelingen iets hoger of lager uitvallen. Zulke prijsverschilletjes worden uiteraard bij de aflevering verrekend.

De boeken kunnen worden afgehaald op een van onze bijeenkomsten. Verzendkosten per post komen voor uw rekening. De levertijd kan oplopen tot 2 à 3 maanden.

Zoekt U boeken over andere landen of verzamelgebieden, wendt U dan tot de redactie of schrijf zelf aan "Philabook International", Postbus 8042, 3009 AA Rotterdam. Een abonnement op de catalogus van "Philabook" kost U f 10.- per jaar.

BOEKEN

VADEMECUM: AMERIKAANS-NEDERLANDSE VERKLARENDE WOORDENLIJST VOOR USA-FILATELIE door A. van Herk. 1980. Publicatie n° 2, 124 blz met ill. (Ned.) De laatste ex. f 5.00

KOLONIALE VLAGGEN EN EMBLEMEN IN DE GESCHIEDENIS VAN NOORD-AMERIKA, door Piet Terwijn. 1983. Publicatie n° 3. 44 pagina's met 58 illustraties (Ned.) f 2.50

VERGELIJKINGSTABEL VOOR DE ZEGELS VAN CANADA door H. Winterberg. Publicatie n° 5. 28 blz (Nederlands) f 2.50

VERGELIJKINGSTABEL VOOR DE ZEGELS VAN USA, door R. Lourens. Publicatie n° 6. 48 blz. (Ned.) Verschijnt Zomer 1988 f 2.50

STEAM AND THE NORTH ATLANTIC MAILS, door Arnell. De geschiedenis van het postverkeer tussen Engeland en zijn koloniën in Amerika ten tijde van de zeil- en stoomvaart. Met veel illustraties. (Engels) f 135.00

CANADIAN MILITARY POST OFFICES TILL 1986, door Bailey en Toop. Dit handboek is een opvolger van "Canadian Military Postmarks" uit 1978 en geeft in catalogusvorm een overzicht van alle militaire postkantoren per campagne. (Engels) f 40.00

CANADA: THE BICKERDYKE MACHINE PAPERS door G. R. Newman. 1987. (Engels) f 50.00

THE POSTAL HISTORY OF THE DISTRICT OF ASSINIBOIA 1882-1905, door Ronald Kell f 40.00

NORTHWEST TERRITORIES POSTAL CANCELLATIONS 1907-1986, door K. O'Reilly (Eng.) f 65.00

POSTAGE STAMPS AND CANCELLATIONS OF PRINCE EDWARD ISLAND, door J. Lehr (Eng.) f 80.00

NEWFOUNDLAND: TRAVELING POST OFFICES BY RAIL AND SEA. Cockrillreeks n° 48 f 26.00

CANADIAN STAMPS WITH PERFORATED INITIALS, door Johnson en Tomasson (Engels) f 20.00

THE CANADIAN. POSTAGE DUE STAMPS, door A. Chung en H. Reiche (Engels) f 30.00

UNC: ABSENDERFREISTEMPEL DER UNESCO PARIS, 1987. Een overzicht van 211 afstempelingen met ill. 30 blz A5. (Duits) f 9.00

ADHESIVE REVENUE STAMPS OF HAWAII, door R. E. Burt. 124 blz (Engels) f 45.00

LINN'S U.S.A. STAMP YEARBOOK 1986, door F. Rougner. Een beschrijving tot in de kleinste details van alle in 1986 in de USA uitgegeven zegels. 240 blz (Engels) f 35.00
idem, gebonden, 1986 f 70.00
idem, gebonden, 1985 f 70.00
idem, gebonden, 1984 f 70.00

PHILATELIC ART IN AMERICA, door C. Vermeule 150 blz met 100 ill. (Engels) f 85.00

ILLUSTRATED DIRECTORY OF NEW JERSEY 1847 ISSUE COVERS, door Brad Arch. 44 blz met 70 illustraties (Engels) f 12.00

CONFEDERATE STATES OF AMERICA - PHILATELIC SUBJECTS INDEX AND BIBLIOGRAPHY 1862 - 1984 door Richard H. Tyne. Een filatelistisch overzicht van de Geconfedereerde Staten, met 20.000 verwijzingen en 5600 titels van boeken. (Engels) f 115.00

UNITED STATES STAMP SERIES OF 1901, door Bernhard Silberberg. 1987. Herdruk in beperkte oplage, 120 blz, veel ill. f 72.00

U.S.A. 20TH CENTURY FANCY CANCELLATIONS, door W. Walker en H. Fishback. 1987. 224 blz met 2000 afstempelingen en ill. f 145.-

CHECKLIST OF CHRISTOPHER COLUMBUS RELATED POSTAGE STAMPS, door Ronald J. Maineri. Thematisch overzicht van postzegels met als onderwerp Columbus. 1987. 48 blz. f 28.00

CATALOGI

- SCOTT'S SPECIALIZED CATALOGUE OF CANADIAN STAMPS. 1988. (Engels) met o.a. stempels, 270 blz in kleur f 15.00
- THE STANDARD CANADA PRE-CANCEL CATALOGUE, 1987 (Engels) f 15.00
- THE SPECIALIZED CATALOGUE OF CANADA POST OFFICIAL FIRST DAY COVERS, 1987. (Engels) In kleur f 25.00
- STANDARD CATALOGUE OF CANADIAN BOOKLET STAMPS 1988 (Engels) f 13.00
- POSTAL STATIONERY CATALOGUE OF CANADA AND NEWFOUNDLAND (Engels) f 25.00
- SCOTT'S STANDARD POSTAGE STAMP CATALOGUE 1988 (Engels)
- Deel 1: USA, UN, Canada, Engeland f 70.00
- Deel 2: Wereld; Landen A t/m F f 70.00
- Deel 3: Wereld; Landen G t/m O f 70.00
- Deel 4: Wereld; Landen P t/m Z f 70.00
- SCOTT'S SPECIALIZED CATALOGUE OF USA STAMPS 1988 (Engels) f 70.00
- UNITED NATIONS STAMP CATALOGUE 1951-1986 (Engels), in kleur f 21.00
- USA HIGHWAY POST OFFICE COVER CATALOGUE, 1987 (Engels). 67 blz losbladig f 40.00
- USA PLATE NUMBER COIL CATALOGUE (Alleen de coils uitgegeven na 1981) Engels f 35.00
- SPECIALIZED CATALOGUE OF USA FIRST DAY COVERS 1987. (Engels) f 12.00
- BROOKMAN PRICE GUIDES 1988
- Deel 1: USA, UN, Canada, zegels f 18.00
- Deel 2: USA, FDC's, Stationery f 18.00
- De Nederlandse Vertaling van NASSAU STREET van Herman Herst Jr. is finaal uitverkocht!

Dirk van Gelderen WAT EN HOE VERZAMELEN WIJ ? 4. Vervalsingen

Begin januari is de Vereniging gestart met een service voor ons allen: het beoordelen van USA en Canada zegels en brieven. Met de term "beoordelen" wordt eigenlijk "keuren" bedoeld, maar daartoe mist zij (nog) de officiële bevoegdheid, vandaar.

Hierbij is het misschien dienstig om eens na te gaan wat nu wel en wat nu niet gekeurd hoeft te worden. Bij gebrek aan kennis moet ik hierbij Canada buiten beschouwing laten. Om te beginnen zijn er twee hoofdgroepen vervalsingen te onderscheiden: de eerste en kleinste groep zijn de vervalsingen ten nadele van de Post. Mij zijn slechts enkele voorbeelden daarvan bekend, waaronder Scott n° 279B (2c rood 1898), 553 (2c rood 1923) en zeer recent n° 2114 (22c rolzegel Vlag). Voor deze vervalsingen hoeft u uiteraard niet bang te zijn, aangezien ze zeer zeldzaam en uiteraard filatelistisch waardevol zijn, vooral echt gebruikt. De eerste twee zijn herkenbaar aan de slechte boekdruk, de laatste is wat beter, maar dadelijk herkenbaar aan het ontbreken van de tagging. Overigens is het bezit van deze zegels in de Verenigde Staten strafbaar.

De tweede groep omvat de vervalsingen ten nadele van de verzamelaar. Deze valt weer uiteen in twee groepen: de totale en de gedeeltelijke vervalsingen. Totale vervalsingen zijn zegels waaraan niets echt is: het papier, de druk, de tekening, het (eventuele) stempel, alles is vals. Ook deze groep is, voorzover mij bekend, klein en altijd makkelijk te herkennen; soms zelfs erg gemakkelijk omdat op de zegel staat dat hij

vals is: de bekende "Facsimile" opdrukken op vervalsingen van de newspaper stamps. Misschien kunnen deze beter "imitaties" worden genoemd. De enige totale vervalsingen die mij als gevaarlijk bekend zijn, zijn de vervalsingen van de eerste 8 newspaper stamps (de grote). De meeste van de aangeboden zegels zijn ofwel vals ofwel nadrukken. Zelfs de gestempelde exemplaren zijn vrijwel nimmer echt.

Overigens komen valse stempels op echte exemplaren haast nog vaker voor. De enige groep zegels in de USA-filatelie waarbij totale vervalsingen echt gevaarlijk kunnen zijn, zijn de locals. De slechte druk, de eenvoudige zegelbeelden, de schaarste van deze zegels maakten het de vervalzers gemakkelijk. Vaak zijn van deze zegels zoveel valse exemplaren in omloop, dat de echte verdwijnen in de massa. Het is niet voor niets dat vele van die zegels relatief laag geprijsd zijn in verhouding tot hun schaars-te: het aantal verzamelaars dat afgeschrikt is door al die valse zegels is wat erg groot geworden in de loop der jaren. In mijn eigen zeer bescheiden collectie van deze zegels schat ik het aantal echte locals op niet meer dan 10% van het totaal, waarbij het bij vele zegels door gebrek aan vergelijkingsmateriaal moeilijk is om de echtheid vast te stellen. Laat duurdere exemplaren keuren! Nu komen we bij de grootste en gevaarlijkste groep van de vervalsingen: de gedeeltelijke vervalsingen. Aan deze zegels is althans iets echt, meestal de basiszegel zelf. Vervalst kunnen dan zijn de opdruk, de tanding, het typekenmerk, het watermerk, enz. Wat betreft de tanding het volgende: zowel de tanding als ook het ontbreken daarvan kan vals zijn. Natanden (het aanbrengen van "nieuwe" tanden aan een zegel) is een van de gevaarlijkste vervalsingen. Soms zijn ze

heel moeilijk te zien, vooral als de tandingmaat goed is. Natanden met een andere tanding dan de originele is natuurlijk makkelijker. Een gemeenschappelijk kenmerk van nagetande zegels is dat deze zegels nooit echt breedrandig zijn, omdat er altijd iets moet zijn weggehaald om de nieuwe tanding te kunnen aanbrengen. Maar een smalle zegel hoeft nu ook weer niet per sé nagetand te zijn!

Bij heel dure zegels komt dit wat vaker voor, met name de hoge waarden van de Columbus serie staan erom bekend dat er veel nagetand zijn. Keuring is aan te bevelen. Het tanden van goedkopere zegels om duurdere te maken komt heel weinig voor, omdat maar heel weinig ongetande zegels goedkoper zijn dan hun getande collega's. Het beste voorbeeld is Scott 461 (waarde \$ 100) welke kan worden vervaardigd uit Sc. 409 (waarde \$ 1.65). Scott 461 is veel schaarser dan de catalcugus-waarde suggereert, juist wegens het vervalsingsgevaar. Ik heb nog nooit een echte Sc. 461 gezien. Die zegel moet alleen met een certificaat van echtheid aangeschaft worden. Andersom komt vaker voor: het is niet voor niets dat ongetande USA-zegels eigenlijk alleen in paren of grotere eenheden verzameld worden. Onlangs verscheen in het Amerikaanse tijdschrift Linn's een vraag in de vragenrubriek over een ongetande 3c Washington Sc. 720. Hij had een uitermate breedgerande ongetande zegel gevonden en vroeg of deze echt kon zijn. Ondanks de waanzinnig brede randen (zelfs een deel van de aangrenzende zegel was zichtbaar) luidde het antwoord nee, omdat ook deze zegel gefabriceerd kon zijn uit een slecht geperforeerd postzegelboekje. Alleen paren zijn voldoende bewijs! Dit geldt in principe ook voor ongetande zegels die regulier uitgegeven zijn, alleen kunt U hier bij breed-

gerande zegels aannemen dat het om echte exemplaren gaat, vooral bij niet te dure zegels. 100% zekerheid is er echter niet. Veel gevaarlijker zijn de vervalsingen van de oudere rolzegels. Deze kunnen met groot gemak uit gewone (breed of hoog uitgevallen) velzegels gemaakt worden. Niet voor niets geeft Scott vlak voor n° 316 een waarschuwing! Het keuren van deze zegels kan soms heel moeilijk zijn, maar de meeste vervalsingen van deze rolzegels zijn gemakkelijk te herkennen aan onvoldoende breedte tussen de ongeperforeerde onder- en bovenkant. Indien deze bij de rolzegels met tanding 12 kleiner is dan 25 mm voor horizontale en 21.5 mm voor verticale rolzegels, dan zijn ze altijd vals. Ook als de onder- en bovenkant niet 100% recht zijn, hebben we te maken met valse zegels. Deze twee kenmerken laten reeds 98% van alle aangeboden exemplaren door de mand vallen. Van n° 316, een van de zeldzaamste coilzegels, zijn alle echte exemplaren voorzien van een keur; alles wat zonder begeleidend certificaat aangeboden wordt, is vals. Duurdere zegels altijd laten keuren is het enige advies! Genoeg over dit type vervalsing, nu een volgend type: het aanbrengen of verwijderen van typekenmerken van zegels. Het belangrijkste voorbeeld van dit type vervalsing vindt U bij de Washington-Franklins, de 2c typen I, Ia en III. Het is mogelijk om type III te veranderen in I of Ia, en U hoeft maar in de catalogus te kijken wat voor effect dit kan hebben. Alleen een vergroting van 10 of meer keer kan dit aan het licht brengen. Ook type I en type II van de 2c Washington rolzegels van 1923 vormen een voorbeeld. Het "bijtekenen" van de haarlijnen is een bekend verschijnsel. Overigens is dit vrij eenvoudig te herkennen, omdat de kleur nooit 100% gelijk is.

Nog een hoofdtype vervalsingen: de opdrukken. Bekend en berucht zijn de "Kans." en "Nebr." opdrukken van 1929. Ongeveer 50% van het totale aanbod is vals. Dit geldt voor alle waarden, ook de goedkope. De meeste vervalsingen zijn weer eenvoudig te herkennen. Kenmerken zijn o.a. dat de echte opdrukken altijd 100% recht staan ten opzichte van de zegel; dat de K van Kans. bij de echte zegels altijd enigszins onregelmatig is, evenals de N van Nebr. De afbeeldingen in de Scott zijn zeer accuraat: als een zegel afwijkt van het gegeven lettertype hebben we te maken met een vervalsing. Bij twijfel: laten keuren!

De andere opdrukken, zoals de Molly Pitcher en de Hawaii van 2c zijn wat minder vaak vervalst (het geldelijk gewin is niet groot genoeg), maar de 5c Hawaii opdruk komt weer vaker vervalst voor. Onlangs zag ik een grote advertentie waarin zogenaamde nadrukken van de RF-opdrukken werden aangeboden. Op de betreffende zegels (die echt zijn) ontbreekt echter ook een opdruk waarin aangegeven wordt dat de opdrukken niet echt zijn. Deze zegels alleen kopen gebruikt op brief met een militair terugkeeradres, dat is het enige veilige wat met deze zegels gedaan kan worden.

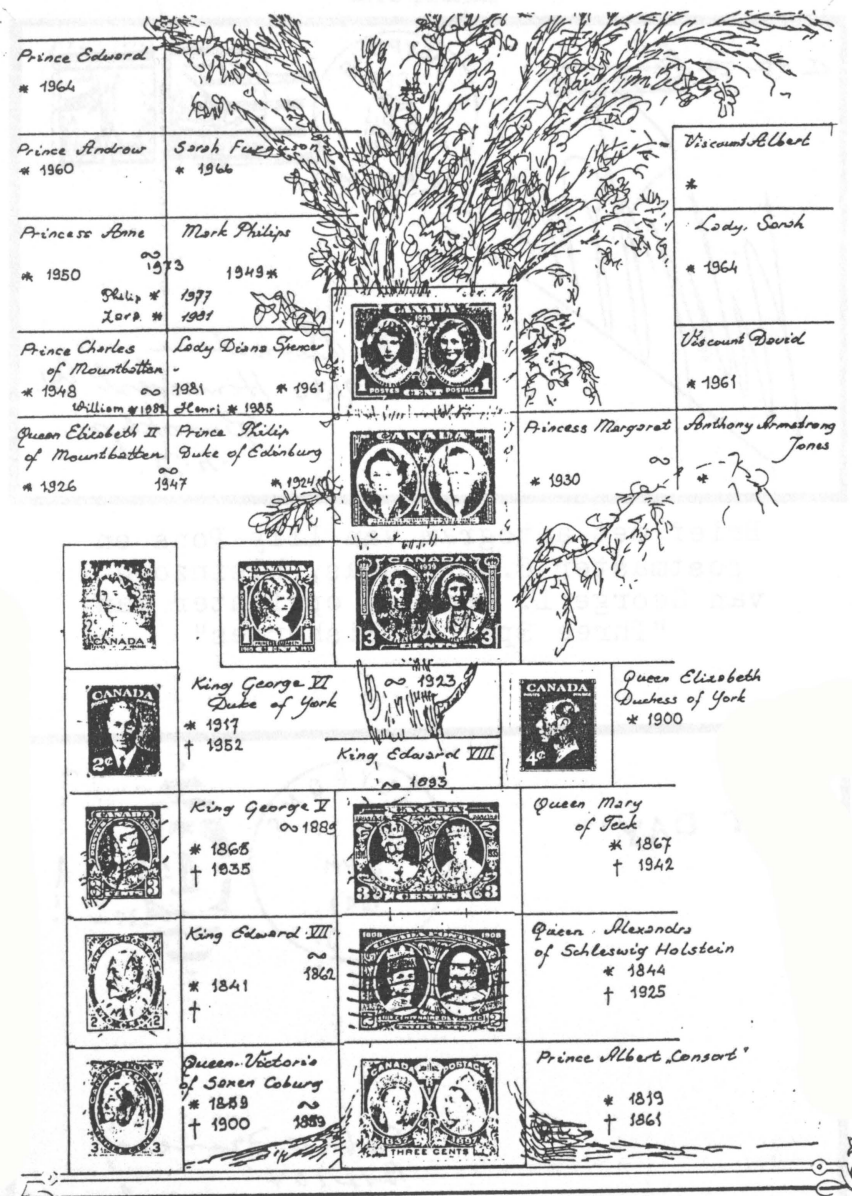
Er zijn, vooral voor de USA-gebieden zoals Porto Rico, de Filippijnen, de Kanaalzone etc., nog veel meer opdrukken gebruikt. Al deze opdrukken, voorzover het gaat om wat duurdere zegels, kunnen zijn vervalst, al is het gevaar wat minder groot dan bij de Kansas-Nebraska opdrukken.

De laatste groep vervalsingen, die ik hier wil bespreken, is meteen de moeilijkste: de brieven. Hier is het belangrijkste gevaar het toevoegen van zegels aan een brief en deze afstempelen met valse stempels. Het doel is natuurlijk om normale brieven te

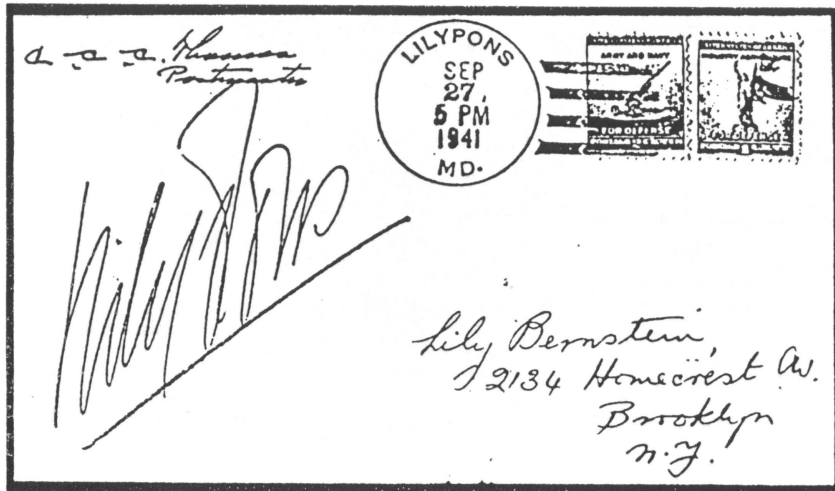
veranderen in waardevolle. Het kan zijn dat elk onderdeel van een brief echt is, maar dat het geheel niet bij elkaar hoort. Dit is het moeilijkst van alles te herkennen. Het is noodzakelijk om vast te stellen of het tarief juist is, of de zegel op het stuk kan voorkomen (een in 1869 uitgegeven zegel op een brief uit 1868 kan tenslotte niet) en of het op het stuk aanwezige stempel correct is. Is dit alles vastgesteld en correct bevonden, dan zijn we al een heel eind op de goede weg. Soms echter is de vervalser zo goed dat de deskundigen ervan in de war raken of het gewoon oneens zijn met elkaar. Gelukkig is het probleem wel kleiner dan het lijkt: het komt alleen voor bij zeer dure stukken. Ik hoop dat ik U allen hiermee een aanwijzing heb kunnen geven hoe de makkelijkste vervalsingen te herkennen en welke zegels U heel goed moet (laten) bekijken.

OVER ALBUMS GESPROKEN

Kleren maken de man, albums maken de postzegelcollectie. Het één is net zo min voor 100% waar als het andere, maar toch... Iedereen weet dat ook de mooiste verzameling niet tot zijn recht komt in een voddig album. Vandaar dat u die boeken in velerlei vorm op de markt vindt. Soms heel prijzig, maar het blijft confectie. Het ware is natuurlijk zélf de albums in te richten. Met behulp van sjablonen, driehoeken en linialen lukt dat de doorsnee-verzamelaar meestal ook wel zo'n beetje. Maar sommigen hebben talent! Die doen het nog even anders. Zie hiernaast hoe clubgenoot de heer R. Knol dat opknapt! Ideetje misschien? Succes toegewenst!

LILYPONS

Brief met autogram van Lily Pons en postmaster C. C. Thomas, kleinzoon van George L. Thomas, oprichter van "Three Springs Fisheries"

LILYPONS

Precancels

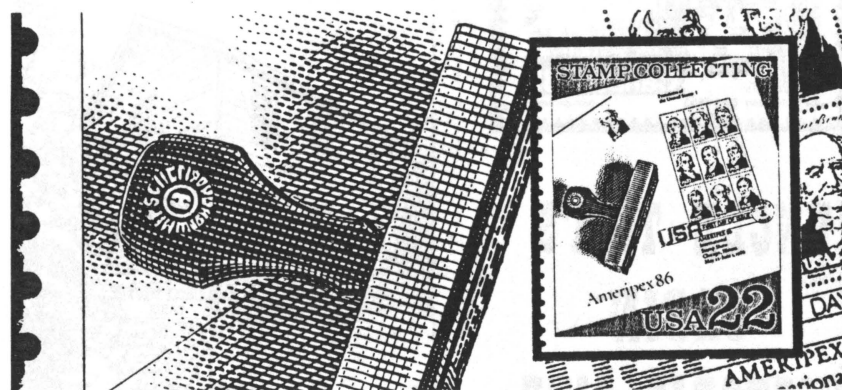
UNCLE TOM IN CANADA

UNCLE TOM'S
CABIN
HISTORIC SITE

Laatste Dag Brief van 31 maart 1949

LILYPONS De Story achter een Precancel

Op blz 869 zijn drie precancel's afgebeeld van Lilypons in Maryland, uit het bezit van Gerard Soldaat. Nu weten in elk geval de senioren onder onze lezers, dat Lily Pons een beroemde Amerikaanse zangeres was. Het was haar artiestennaam: zij heette Alice Joséphine Pons. Ze is op 12 april 1898 geboren in Draguignan bij Cannes in Frankrijk, ze overleed op 13 februari 1976 in Dallas. Van 1938 tot 1959 was zij gehuwd met de bekende orkestleider André Kostelanetz. Nadat zij aan het Parijse Conservatorium zang en piano had gestudeerd, debuteerde zij in 1928 in Mulhouse. Maar het grote succes begon in 1931 met een optreden als zangeres in de Metropolitan Opera (Scott 2054). Zij bleef daar ruim 25 jaar aan verbonden. Ook als filmster boekte zij triomfen. Maar hoe komt zo iemand nu aan een eigen precancel, dus aan een eigen postkantoor? Amerika is dan wel het land der onbegrensde mogelijkheden, maar dit leek toch wel een heel sterk staaltje van particulier initiatief, dat waard was nader onderzocht te worden. Er werd dus een verzoek om inlichtingen geplaatst in The Precancel Forum, het Amerikaanse vakblad voor beoefenaren van dit populaire specialisme. Dat leverde een drietal reacties op, waaruit de redactie het volgende - hopelijk ook voor onze lezers interessante - verhaal kon putten, dat het antwoord geeft op de boven gestelde vraag. Om te beginnen dit: een dorp of stad Lilypons bestaat niet eens. Een vervalsing dus? Geen sprake van. Er staat één enkel gebouw

met die naam midden in een onbewoond gebied met vele meertjes, overdekt met waterlelies en bevolkt door goudvissen. Er heeft nooit iemand in gewoond en er waren enkel tijdens de werkuren mensen in.

U raadt het: het huis was de zetel van een firma. Een heel bijzondere, ontsproten aan het brein van ene meneer Thomas, en altijd in het bezit gebleven van diens familie uit de nabijgelegen plaatsen Frederick en Adamstown, zo'n 80 km noordoost van Washington D.C. In de dertiger jaren zag hij brood in de goudvissen, die toen populair werden bij de Amerikaanse gezinnen. Hij begon ze te kweken in de meertjes van zijn woonstreek, en weldra leverde hij ze bij duizenden aan de bazars en aan winkels van Sinkel. Niet veel later ontdekte hij dat in zijn viswater de waterlelies welig tierden en ook die roken voor hem naar dollars. Al gauw verzond hij de bollen naar alle windstreken, soms wel een ton per dag, in kleine pakjes. Hij stelde prachtig geïllustreerde catalogi samen en hij werkte als een postorderbedrijf. Helaas lag het dichtstbijzijnde postkantoor op 15 km en dat gaf elke dag transportproblemen: zijn koopwaar was delicaat. Mohammed Thomas liet de berg dus bij hem komen: via zijn politieke vrienden kreeg hij een postkantoor in zijn eigen expeditie-afdeling! Hij had er ook al een naam voor: 'Lily Ponds' hetgeen 'lelievijvers' betekent. Maar daar ging de Post niet voor 100% mee accoord: zij had een hekel aan plaatsnamen van twee woorden en bovendien was die naam te lang voor de gebruikelijke handstempeltjes. Maar de ambtenaar wist zelf wel een oplossing: kort de naam in tot Lilypons! Nu kende meneer Thomas de zangeres met die naam waarschijnlijk heel niet, maar hij nam de suggestie over om verder gezeur te voorkomen. Voor brieven gebruikte de zaak altijd en-

veloppen met ingedrukte postzegel, maar op de pakjes met vissen-in-water en met bollen moesten postzegels worden geplakt. Om tijd te sparen, schafte men een drukplaatje aan voor 25 precancels in één keer. De Post maakte die met stapels tegelijk aan, want er werd flink wat verzonden. Edgar Guy Jewell, een precancelaar uit Damascus in Maryland (en een van degenen, die reageerden op het verzoek om inlichtingen) kreeg die precancels in 1938 in de gaten, kocht er een mooi partijtje van, ging daarmee naar de Jaarvergadering van de 'Precancel Stamp Society' in Saint Louis en werd daar op slag de populairste leverancier.

In de tweede wereldoorlog moest het bedrijf sluiten omdat het niet paste in de oorlogseconomie. Bovendien raakten de goudvissen uit de gratie. De leliehandel is een paar jaar nadien op bescheiden schaal hervat, maar toen haalde de Post de zendingen af op de normale dagelijkse route.

Op zekere dag kreeg een persagent van Lily Pons lucht van het bestaan van dit "postkantoor" en toen zij een keer in Washington optrad, bracht Lily er een bezoek: de pers mocht naar hartelust plaatjes van haar schieten te midden van de lieflijke leliën. Later vroeg Lily of zij haar kerstpost van daar mocht verzenden. De postmaster vond dat prachtig: zijn omzet en dus zijn salaris zouden omhoog schieten. Maar helaas! Op de duizenden stukken zaten al zegels. Dat maakte Lily Pons er in Lilypons niet populairder op.

Het poststempel en de precancelplaat zijn bij de opheffing van het kantoor in W.O. II teruggedaan naar Washington. Waarschijnlijk zijn ze vernietigd.

Goudvissen, lelies, zangeressen, durft nog iemand te beweren dat filatelie niet romantisch kan zijn ook nog? O zo!

UNCLE TOM IN CANADA

In 1983 droeg voor het eerst een postzegel van Canada de beeltenis van een neger. Dat was bij de 100e sterfdag van Josiah Henson, die bekend is als de man wiens leven model heeft gestaan voor dat van Oom Tom, zoals beschreven door Harriet Beecher Stowe.

Henson was in 1789 geboren in Port Tobacco in Charles County, Maryland. Toen hij nog heel klein was, werd zijn vader mishandeld door een opzichter en verkocht aan een andere planter. Wat later werd ook zijn moeder verkocht. Josiah at niet meer, vermaerde zienderogen en werd in arren moede toen toch maar verkocht aan de man die ook zijn moeder had gekocht. Als zesjarige werkte hij al met haar op het veld.

Als tiener mocht hij naar een kerkje in de buurt, waar de blanken in zaten en de zwarten buiten stonden, waar de dominee ook te verstaan was. Hij werd een weerbaar Christen en later predikant van de Methodist Episcopal Church.

Toen zijn meester in financiële moeilijkheden kwam en bang was dat zijn slaven zouden worden verkocht, stuurde hij ze onder leiding van de jonge Josiah van Maryland naar een familielid in Kentucky. Die tocht voerde toen nog grotendeels door oerwoud en wildernis. Eerst reisden ze per wagen, later met een boot over de Ohio, nadat Josiah paard en wagen had verkocht.

Op de nieuwe plantage werd hij door een opzichter voor zijn leven kreupel geslagen. Maar hij was sterk en bleef werken. De zoon van zijn meester, die hem naar New Orleans moest brengen om hem te verkopen, kreeg onderweg gelekoorts. Josiah verzorgde hem en

bracht hem terug naar Kentucky. Toen kreeg hij daar de leiding van de plantage, maar hij bleef slaaf. Bij de dood van zijn meester werden de slaven verkocht, maar Josiah had gespaard en kocht zich vrij (wat overigens lang niet overal werd erkend).

In 1830 ging hij met zijn vrouw en gezinnetje op weg naar Canada, onderweg geholpen door Quakers en predikanten die van hem hadden gehoord. Zij reisden 's nachts, met de Poolster als kompas. Bij Sandusky, Ohio, raakten zij bevriend met Indianen en die wezen hun de weg per boot naar Buffalo. Bij Niagara Falls hielp men hen daar over de grens naar de vrijheid in Canada.

Josiah vond werk op een boerderij daar in de buurt en ging wonen in een oude varkensstal die hij had opgeknapt. Het was bitterkoud, maar zij reddden het en het ging hem allengs zo goed dat hij meer slaven uit Kentucky en Ohio ging helpen vluchten.

Toen in 1837 in Canada een oproer uitbrak, vormde Henson een compagnie soldaten uit ex-slaven om aan de kant van de regering te strijden. Zij werden gelegerd in Fort Malden, tegenover Detroit, om de opstandelingen daarin bedwang te houden tot de Britse troepen arriveerden.

Abolitionisten en kerken brachten geld bijeen waarmee Henson de eerste vakschool in Canada kon oprichten aan de Sydenham River, waar nu de plaats Dresden ligt in Ontario. Zij noemden die kolonie het Brits-Amerikaans Instituut en hadden onder meer een houtzaag- en een korenmolen. Tegenwoordig is het een museum, bestaande uit zijn woonhuis en andere gebouwen, en daar ligt hij ook begraven. Uw redacteur was er in 1986 en zag er, behalve ketenen, boeien, en andere akelige dingen, ook uitgaven van "Oom Tom" in vele talen, ook in het Nederlands en.... Fries! De Henson-postzegel was er op FDC te koop.

Zie de afbeelding hiervan op bladzijde 869. Toen Henson 55 was, leerde hij lezen en schrijven. In die tijd ontmoette hij Harriet Beecher Stowe. Uit zijn mond hoorde zij vele verhalen over zijn belevenissen en daarop baseerde zij haar boek, dat in 23 talen is vertaald.

In 1858 heeft Josiah zelf zijn leven beschreven. Die biografie is in Boston uitgegeven met een voorwoord van Beecher Stowe. In 1881 kwam er ook een Canadese editie uit. In 1850, 1852 en 1867 maakte Henson reizen naar Engeland, waar hij lezingen hield en preekte, om geld bijeen te brengen voor de kolonie. In 1867 werd hij op Windsor Castle ontvangen door Koningin Victoria. In 1883 is hij overleden.

Hij verdiende het, dat zijn portret werd afgedrukt op 20 miljoen postzegels. Als U voortaan naar Uw exemplaar kijkt, ziet U er misschien iets meer in dan tot dusver.

SECRET MARKS !!!

In augustus 1987 kwam Linn's Stamp News met een sensatie: er was een "secret mark" ontdekt op de \$ 1 uit de Great Americansserie die al sinds 23 september 1986 verkrijgbaar was! En deze keer had niet de drukkerij dat er stiekem opgezet, zoals destijds bij de Bank Notes, maar de graveur Kenneth Kipperman, een man die al heel wat moderne USA-zegels heeft gegraveerd. Volgens de pers is dit voor het eerst dat er een geheim teken in een zegel van de USA is verwerkt om een "boodschap" over te brengen. Onze grafische kunstenaar, clubgenoot R. P. Lourens, heeft het corpus delicti zodanig vergroot, dat U op blz 870 meteen ziet waarom het gaat: een Davidsster in de baard van de Joodse ge-

leerde Bernard Revel op de Scott no. 2194. Kipperman kwam het zijn baas, het Bureau of Engraving and Printing, zelf vertellen toen hij in juli 1987 vocht voor zijn arbeidsplaats. Hij stond namelijk onder beschuldiging van een misdrijf: bedreiging met een bom. Wat was het geval?

In Washington waren arbeiders bezig met de afbraak van het oude Auditors Building aan de Independence Avenue Southwest. Op deze plaats moet een particulier Holocaust Museum komen. Volgens de politie is Kipperman op 17 juni 1987 de werklui gaan vertellen dat hij explosieven, die hij in een pukkel bij zich had, zou laten ontploffen als zij hun werk niet staakten. De politie zette de omgeving af, waardoor er drie uur lang een verkeersopstopping was, en de explosieven-opruimingsdienst werd gewaarschuwd, maar die vond niets.

Kipperman, wiens ouders de nazivervolging hebben overleefd, had dat gedaan als een appèl aan de Joodse gemeenschap, zo verklaarde zijn advocaat. Hij had niets tegen de bouw van het Holocaust Museum, maar hij kon niet verdragen dat een oud historisch gebouw daaraan ten offer viel.

Het Bureau schorste hem voor 30 dagen, en gaf hem daarna ander werk. Voor ons dringt zich een vergelijking op met Jules Croiset!

En zoals dat dan gaat: er gingen opeens overal postzegels onder de microscoop en zowaar.... er werden nog meer secret marks geconstateerd. Op de door Thomas Hipschen gegraveerde zegel met de afbeelding van een handstempel uit het Ameripex-boekje (Scott n° 2201) werd zijn naam ontdekt. En verder bleek de Zweedse hofgraveur Czeslaw Slania ook al zo'n grappenmaker: op de door hem gegraveerde zegel voor de veteranen uit de eerste wereldoorlog (Scott 2154) verborg hij

zijn naam in het gras, ergens tussen de bajonetten van de aanstormende soldaten. Maar uit een verklaring van de USPS in oktober bleek, dat in dit laatste geval de geesten iets te veel door fantasie verhit waren geweest. Slania verklaarde dat hij zich volkomen had gehouden aan de tekening die Robert Anderson voor de zegel had gemaakt naar een pastel van Dunn uit 1918 en die via een computer scanner in het totale zegelbeeld was verwerkt. Het tegendeel viel niet te bewijzen.

Als filatelist heb je eigenlijk heel geen suspense romans nodig! Maar misschien toch een microscoop in plaats van dat loepje?

KORT AMERIKAANS

Ook in 1988 zal de Love niet op het filateliepalet ontbreken: de hieraan gewijde zegel, de zevende alweer, vertoont een fraaie roze roos. Hij komt in juli uit - die zegel wel te verstaan - maar het ontwerp werd al op Oudejaarsavond onthuld in Washington DC. Terwijl de wijzers op de klokke-toren van het Oude Postkantoor (te zien op briefkaart UX 99 uit 1983) naar de 12 kropen, werd een reusachtige afbeelding van de zegel neergelaten voor de duizenden feestvierders.

Om de verzamelaars van zowel copyright- als ZIP-Slogan blokken te garieven, worden die velrandtekens met ingang van 1 januari 1988 twee zegelbreedten uit elkaar geplaatst in plaats van één. Dat scheelt in de aanschaf. Bij de Statehood zegels voor Connecticut, Maryland en Massachusetts is dit echter nog niet gebeurd: die kwamen wel na 1 januari uit, maar ze waren al eerder gedrukt.

De 22c Vlag-met-Vuurwerk zegel (Scott 2276) kwam op 30 november jl. ook uit als booklet van 20: 2 rijtjes van 10. Dat zit zo: de Goebel boekjesmachine kan jaarlijks 560 miljoen boekjes produceren en er zijn er 600 miljoen nodig. Vandaar 40 miljoen Vlag-met-Vuurwerk boekjes. Daarvoor zijn reeds op de Andreotti Pers bedrukte papierbanen benut, die op de Eureka werden geperforeerd nadat elke tweede perforeernaald was verwijderd. Op die plekken werd het papier na perforatie tot booklet panes gesneden. De velranden rechts werden afgesneden, links ingekort om als bindstrip te dienen. Daarop kunnen nu velrandtekens voorkomen: copyrighttekst, ZIP slogan en plaatnummer. Dat doet zich voor bij 10% van de boekjes. En nu maar zoeken. Overigens: het omslag is wél op de Goebel gedrukt.

Op blz 776 vertelden wij U vorig jaar dat vijf Great Americans, die eerst in lijntanding 11 x 10½ waren verschenen, met kamtanding 11 gingen uitkomen. De USPS laat nu weten dat dat niet doorgaat bij de 7c Baldwin, de 10c Russell en de 11c Partridge. De 10c Russell is trouwens al vervangen door de 10c Red Cloud. Maar de 1c Dix, 22c Audubon, 39c Clark, 40c Gilbreth en 50c Nimitz zijn er wél met beide tandingen. Voor de Perforatie stapte men over van de "L" naar de "Eureka" perforator.

Scherpe waarnemers hebben opgemerkt dat de American Bank Note Co bij het drukken van de Caruso zegel (Sc. 2250) twee papiersoorten heeft gebruikt. Dit is van officiële zijde bevestigd. Van de gebruikte 130 rollen kwamen er 60 van Henry & Leigh Slater Ltd en 70 van de Champion Paper Co. Het eerste is wat geler en minder blauwig dan het andere. Op de velranden het best te zien.

We hebben er weer een afkorting bij: A.P.T. Dat betekent "Automated Postal Teller". Dat is een apparaat waarmee de USPS dit jaar proeven gaat nemen. Het werkt zó: U komt met een brief of pakje tot 35 pounds, legt dat op de weegschaal van het ding, tikt op aanwijzing van de robot de ZIP Code van de bestemming in en de rest doet de computer. Op een video ziet U de mogelijkheden van verzending, de geschatte tijd die Uw stuk onderweg zal zijn, de prijs als 1e klas, 3e klas enz. Dan mikt U er geld in, munten, bankbiljetten, betaalkaarten: hij eet alles behalve knopen. Is Robot content, dan spuwt hij een zelfklevende frankeerstrook uit met ZIP Code, datum, plaats van afzending, nummer van het toestel, bedrag, gewicht, wijze van verzending (kan ook express-, priority of certified mail zijn) en een strepencode. Plaatje of slogan kan nog niet. Er zijn nog kinderziekten, maar als die worden weggenomen, kan 25% van het loketwerk door Het Ding worden overgenomen. U hoort nog wel meer van dit self-service mailing station.

.....

De postzegels van de USA worden thans voor 51% gedrukt als rolzegel, 24% als velzegel en 25% als boekjeszegel.

.....

De USPS heeft de Sunday O'Brien Company in New Jersey na 12 jaar verboden de slogan "Service with a Snarl. High Prices - Rotten Delivery. Stupid Salesmen" nog langer te gebruiken ("Bediening met grauwen en snauwen. Hoge prijzen - Beroerde leverantie. Stomme verkopers"). Men mocht eens denken dat die tekst op de Post slaat! De Sunday-O'Brien zegt: "elk bedrijf met de initialen S.O.B. moet gevoel voor humor hebben." Die letters worden vaak gebruikt als eufemisme voor "son of a bitch". De Post kon er niet om lachen.